

sat i stå, og at vi ligesom så mange andre ikke har kunnet komme af med alle de penge, vi har afsat til det.

Vores strategi har hele tiden været trestrengt. Den drejer sig om en militær indsats, den drejer sig om en genopbygningsindsats, og den drejer sig om en humanitær indsats. Det er klart, at vægten skal forskydes efterhånden, som der bliver plads til det og mulighed for det. Det er vi ganske enige om, og jeg håber da naturligvis også ligesom Socialdemokratiet, at vi meget snart kan øge den civile genopbygningsmæssige og humanitære indsats.

Så vil jeg også godt lige sige om denne besættelsesmagtproblematik, hr. Søren Søndergaard, jeg tror også hr. Søvnal, det var i hvert fald hr. Søren Søndergaard, brugte den formulering, at besættelsen altså er ophørt for længe siden, og hvis hr. Søndergaard og hr. Søvnal lægger vægt på FN, som de taler så meget om, så kunne de måske også respektere det, som FN selv beslutter, og FN har jo netop med sin beslutning fra juni måned meddelt, at ved udgangen af juni måned er besættelsen ophørt, og en irakisering er gået ind, og den af FN anerkendte regering er så den lovlige regering.

Om vi så tidligere har været besættelsesmagt har været diskuteret. Det har vi ikke været, for det står også i en FN-beslutning fra 2003, hvor man taler om USA og England som besættelsesmagter, og så taler man om de andre lande, som ikke er besættelsesmagter:

Noting further that other states that are not occupying powers are working now or in the future may work under the authority.

Kl. 14.20

Den authority er altså United Kingdom og United States, og resolutionen er tilbage fra den 22. maj 2003. Så hvis man vil følge FN, så vær nu så venlig også at gøre det, selv om man ikke bryder sig om det. Det vil nok være mest reelt.

Hr. Per Kaalund ønsker at støtte FN, og Socialdemokratiet ønsker at støtte FN. Det er vi enige i, og her om lidt beslutter et bredt flertal i Folketinget at støtte FN's opfordring og imødekomme den ved at være til stede med styrker, der skal stabilisere Irak og gøre det muligt at genopbygge Irak. Den blev også imødekommet på donorkonferencen i Japan, hvor der blev leveret en stor gældslettelse, så det irakiske samfund kan komme fri af byrden fra Saddam Hussein-tiden.

Vi ønsker sandelig at støtte FN, men andre – jeg tror, det var hr. Søvnal – siger, at vi kun skal

være i Irak i forbindelse med at styrke FN og kun bidrage med humanitær hjælp. Hr. Søvnal blev spurgt: Hvad skal vi gøre, når hr. Søvnal synes, der skal gøres noget andet end det, der gøres? Jeg skal bare gøre opmærksom på, at det er FN, der har mandateret den irakiske regering og givet den autoritet til sammen med FN at gennemføre stabiliseringsprocessen i Irak.

FN er ikke interesseret i at gå ind i Irak med en FN-styrke. Det er altså ret gratis at sige, at man vil tilbyde en styrke til nogle, der ikke vil have den, men som tværtimod vil sige: Jamen det er fint, tak for jeres styrke, men mon ikke I skulle ammelde den til den irakiske regering, som jo har bedt os om at være der?

Hvis vi kun gav humanitær hjælp, er jeg såmænd ikke sikker på, at det kunne stoppe nogen terrorister. Jeg tror ærlig talt ikke, at hr. Søvnals humanitære hjælp ville stoppe en eneste terrorist, for det er jo slet ikke det, det drejer sig om for dem. Det drejer sig om at få magten i landet, og det kan altså ikke forhindres uden militær hjælp.

Når det er sagt, er det klart, at der er både en her og nu-strategi og en langsigtet strategi. De skulle gerne sættes i gang samtidig, og vi har også prøvet at sætte dem i gang samtidig med den trestrengede strategi, jeg nævnte før: militær, genopbygnings- og humanitær strategi.

Det drejer sig om, at terroristerne ikke vinder sympati og ikke vinder rekrutter; det kan vi sagtens blive enige om. Men i første omgang skal man – som jeg tror også hr. Søren Søndergaard sagde – slå til mod terroristerne; det er lige så klart. Statsminister Allawi prøvede at få en dialog i gang i Falluja for at undgå, at man kom i en militær situation, men her var der ikke lydhørhed i modsætning til i al-Sadr City. Den politiske dialog forsøges altså, men det kan ikke være sådan, at hvis man ikke ønsker den politiske dialog, har man ret til total magt. Så må man standse.

Hr. Sjørnsen nævnte, at NATO-indsatsen er nødvendig for irakiseringen. Det er den også, det var alle landene, der deltog i topmødet, enige om. Hr. Sjørnsen vil ikke have flere danskere derned, men jeg er glad for, at Kristendemokraterne ender med at stemme for.

Her skal vi i øvrigt huske, at det danske styrkebidrag, som senest er justeret opad, netop blev opjusteret, for at sikringsstyrken kunne få så sikre forhold som overhovedet muligt. Det vil sige, at fjerner vi folk fra styrken, vil vi enten øge usikkerheden for de danske styrker eller komme